

Kauneuden puhuttelussa, Jumalan puhuttelussa

Viime aikoina on ollut liki mahdoton uskoa silmiään: niin paljon silkkaa kauneutta. Pumpulinpehmeä lumipeitto maiseman yllä, aamuhetken vaaleanpunainen taivaanreuna idässä, siniseksi liukuva iltapäivän hetki, graafisia koivunoksia, huurteisia portinpieliä. Kaunista!

Hyvyys, totuus ja kauneus ovat antiikin ajalta periytyvät arvot. Kristillisessä uskonnonfilosofiassa niitä on perinteisesti pidetty Jumalan ominaisuuksina. Jumala on perimmäinen ja ehdoton hyvyys, totuus ja kauneus. Luulenpa, että aika moni meistä on Jumalaa pohtiessaan liittänyt häneen hyvyyden ja totuuden. Nyt voisi olla juuri hyvä hetki miettiä, millä tavalla kauneus on Jumalan ominaisuus. Havahdutko sinä kauniin talvipäivän ihmettelystä Jumalan luomistoihin? Puhutteleeko joku maalaus tai musiikki sydäntäsi niin, että tunnet pyhän kosketuksen? Oletko joskus itkenyt sen takia, että joku tuntuu tai näyttää tai kuulostaa sanoittamattomalla tavalla kauniilta ja riisuu kaikki selittelysi ja puolustelusi? (Minä olen.) Kauneus ei merkitse sievää tai söpöä tai koristeltua imelyyttä. Kauneus ei myöskään liity keskusteluun näköispatsaista tai siihen, mikä on hyvää musiikkia. Kauneus ei ole pinnassa, vaan ytimessä.

Roomalaiskirjeen alussa apostoli Paavali kirjoittaa: ”Hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen ikuinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja havaittavissa hänen teoissaan.” Hän katseli tyystin toisenlaisia maisemia kuin me täällä tammikuisessa Pohjolassa. Voisimmeko kuitenkin vakuuttua samasta – että Jumalan näkymättömät ominaisuudet ovat nähtävissä? Kun seuraavan kerran havahdut kauneuteen, tarkkaile sydäntäsi. Voit havahtua myös Jumalan läsnäoloon.

Kirkkoherra Annakaisa Rantala, Orimattila